

Womhaj Bóh!

Czíslo 20.
22. meje.

Lětnik 2.
1892.

Serbske njedzelske kopjenka.

Wudawaju so kóždy kobotu w Smolerjez knihicziščerńi w Budyschinje a so tam dostacž sa sčtwórtlětnu pšchedplatu 40 np.

Rogate.

Jakuba 1, 22: „Budźće činjerjo teho słowa a níz jeno posłucharjo, i kotrymž wy so sami sjebacze.“

To je dziwna njewšchědna rěč. My rěčimy hewak wo wěrjenju słowa, wo činjenju skutkow; japoschtol jow rěči wo činjenju słowa. Wón po tajkim nima i tymi niczo činicz, kotsiž našch text pšcheměniwšchi praja: „Sčto pomha kemšichhodjenje? Njehodži so Bohu runje tak derje se skutkami powołanja služicž abo w stwórbje so k njemu modlicž? Prawje činicz — to je ta najlěpscha nabožina“. Hdže praji swjaty Jakub tajke něsčto i jenej sylbu? Na wopak, hdž wón praji: „Budźće činjerjo teho słowa“, dha so prashamy: Kak dha móže čłowjek słowo činicz, hdž jo i zyla kšyščak njeje? Na Jakuba so woni powołacž njemóža; pšchetož wón je runje prjedy našeho texta prajił: „Wšmicže to słowo horje i čichej myšlu, kotrež je do waš schčěpjene a móže wasche dusche sbóžne činicz“. Bože słowo je w kšesčizianu kaž rostlina. Swjaty Jakub widži móhl rjez w wutrobje kšesčiziana šymjenjome sornjatko Božeho słowa saschčěpjene a sašadžene, widži jo korjenje bicž a wot tam zylčtku wošobu pšcheczahnucž a pšcheroscž. Rosče horje do hlowny jako pšnacže, i erta won jako wušnacže, i rukow won jako dobre skutki, i nohow won jako kšhodjenje w šwětle. Pšchezo je to słowo, tón kšrystuš w słowje, kotrež kšesčiziana pšcheczehnje a w nim so šjewi. Zylč kšesčizianske žiwjenje je Jakubej tón sčtalt, kotryž je słowo w kšesčizianu do- było, rostlina, kotruž je njebieski šahrodnik šadžił, kotrež

korjen je kšyščenje słowa, kotrež sčtomik je činjenje słowa a kotrež plód je šawostacže w nim.

W kóždym skutku leži wěšte potajnstwo. Prjedy činjenja steji čłowjek pšched polnošču wšchelafich móžnotow: Dyrbju jo činicz, abo dyrbju so jeho wostajicž? Mam to činicz abo tamne? Pšches skutk čini wón wščem móžnotam kónz a postaji něsčto woprawdžite. Skutt pšchěšadži snutškwone do šwonškwoneho, to njewidomne do widomneho. To čłowjek jara derje čuje, so pšches skutk šebi wróčenje do hołnych myšlicžkow a do njewěstnych prjodkšwacžow wotrěšnje. Teho dla tak husto čaka a kšabla, tón skutk činicz, to wóčtko wutorhuncž, kotrež je jemu i pohórschenjom, a tu ruku wotrubacž, kotraž jemu šadžewa, to rěka bjes pšchirunanja prajene: Wotpo- ložicž, sčtož nam w duchownym žiwjenju šadžewa, a byrnjež by so nam tak lube a nušne šdało, kaž wóčtko a ruka. Šadži-li so pak Božemu Duchej, čłowjeka k skutkej nucicž, dha je jemu tón skutk kaž kšorhoj a krocžel do přědka na podrožništwje. Pšchetož kóžde činjenje słowa jeho wobtwjerdži na pšnatym a woběndženym pucžu a wobohacži wěru, a kóždy wopor, w lubošči pšchinješeny, šwia- suje twjerdšcho na wultu wěž Božeho kšaleštwja.

Hdž wučomnižy šwoje šyče a zlowne město wopuščezichu a sa šesušom džěchu na jeho wołanje, dha buchu činjerjo skutka a níz jenož posłucharjo, a tuta krocžel běšche wažna sa jich zylč žiwjenje. Šako Luther bamžowy šatamazny list šjawnje špali, dha bě to skutk, kotryž jemu wróčenje pod bamža wotrěšny a reformaziju pšched šhnikym měrom i bamžištwom wobarnowa, skutk,

kotryž jemu wjele czerpjenja pschinješe i nutška a i wonka, ale skutk, kotryž jeho na pónatym puczu wobtwjerdži a jeho snutškownje nuczesche, na prawym puczu dale khodzicž. Ršhesčizian, kotryž je w prawym cžasfu cžerjenju Ducha a napominanju słowa pošluschny, kotryž šo njehanibuje šwojeho Anjesa pónacž a ša šwojeho Anjesa woprowacž, je podobny tamnemu khróblému lódznikej, kotryž se šwojimi lódzemi na zuse pschibrjohi pschijewšchi lódze šady šo špali a tak šwojich wojakow nuczesche, kraj dobyčž. A tajkemu cžinjenju słowa, t tajkej pošluschnošczi wěry cžže Boži Duch naš honicž. Mogyte, „prošcže“ wo tutón nowy Duch!

W Strašburku na našepjach,

abo

Wóh ma spochi dobre, cžlowjek husto džiwné myšle.

Na šerški wot A. Skr.

(Štónčjenje.)

Pschecželo, bješ tym, šo cži jowle tole powjedancžto wupowjedach, je šo cži šnadno šedalo, kaž byla cži tale wěz hjo šnata, kaž byl ju hjo něhdže powjedacž šlyšchal?

Móžno to bylo. Wo šejnovej lubošczi a žalošczi špěwa šo nam we wěštnym starym špěwčžku, kiž ma šo tajšile:

Šswěrna lubošcž.

Tšjoch wojerškich jěšdnikow popadžechu,
A do jastwa wšchitlich jich wotwjedžechu,
Bješ bubnarja džechu cži wbošy.
Ach šaschle jim běchu wšchě hlošy,
Kiž hewal šej šaspěwachu.

We Strašburku po mošcže šupali šu.
Šlej, koho tam na dobo wohladachu?
Bě holicžka mloda wšcha, rjana,
Kaž wona, niž njebé tu žana:
„Dži holicžka, prošch ty ša naš wšchěch!“

Ta holicžka je pohladka wokoło šo,
We wutrobje je ju wšchu šaboliko.
Duž t wyschšchemu šylsujó džěšche.
Ach, jara jej płacacž šo cžyšche,
Šdyž wuhlada wyschšcheho dom.

„Pšhincž Wóh! knješ wyschšchi, haj pschincž tu Wóh t wam,
D pomhaježe Božedla wbohim wšchěm nam!
Ša prošchu waš pschi wšchitlich šwjatych:
Ach, wupuschcžcže wašchich tšjoch jatych,
Móji najlubšchi bješ nimi je.“

„Ach džowcžicžka luba, wšcha wurudžena,
Tych šajatych njemóžu cži wupuschcžicž ja.
Šsmjerečž dyrbja cži wšchitžy tšjo wumrjecž,
Ššej kraleštwo Bože tam namrjecž.
Šdžez bydli našch Wóh a našch Anješ!“

Ta holicžka šo wohlada wokoło šo,
We wutrobje je ju wšchu šaboliko,
Šdyž wot wyschšchoh' šylsujó džěšche.
— Cžim hórje jej płacacž šo cžyšche,
Šdyž wuhlada šajatych dom.

„Moj luby, ach luby mój najdróžšchi,
Cži ničtó wjaz' njem'že ně' wupomhacž.
Wšy jecži tšjo dyrbicže wumrjecž,
Ššej kraleštwo Bože tam namrjecž,
Šdžez bydli našch Wóh a našch Anješ.“

Šchto wucžezje wona šej se šchóržuschka?
To kochulka ša njoh' bé šněh-běkuška:
„Tu wšmi šej, ty luby mój rjany,
Cži runja njej' na šwěcže žany,
Ššej do rowa šobu ju wšmi!“

Šchto šcžezje wón se šwojoh' porščžika?
Tu ryncžku, — bé šwětk a se škota wšcha:
„Tu wšmi šej, ty lubuščka rjana,
Mi lubšcha njej' na šwěcže žana,
Tu wšmi šej na dopomnjecže!“

„Šchto šechžyla i pšeršcžcženkom twojim ja ně?
Šdyž wopuschcžicž dyrbišch mje, wopuschcžicž šwět?“
„Ach donješ šej domoj jón, luba,
Mječ šwědt je cži wot naju šluba.
Dónž pschi Bošy njebudžemoj!“

Tež wo tamnym wbohim wojecžku, kiž w Strašburku wonka na pohrjebnišcžku pod pěstom w šwojim rowje ležo špi, špěwaja šebi našchi mlodži, — hólžy kaž hólžy —, w lécže po wjecžeri wonka na wšy šwoj špěwčžk. Ššnadno šy jón šam po wjecžeri něhdže šlyšchal wot nich špěwacž. — Ach, wón cži tajki šrudny kšincži, ale je pódla tajki pobožny a pošny poddacžža do Božeje wole, šo šo kóždemu škoro šamemu płacže, hdyž jón šašlyšchi toho špěwacž, kaž byl šlyšchal cžlowjeta žalošcžo płacacž, kiž dyrbi wbohi do cžasfa se šwěta wuněčž, kotremuž pať šo hišcže tak prawje njesechže šwětej Božnje prajicž, kiž pať tola štrošchtny wšchemu temu, šchtož je Wóh na njeho dopuschcžit, napšchecžžo džže, kaž njebojaššlwy wojak. Tónle špěwčžk špěwa šo tajšile:

Wbohi wojeršk.

We Strašburku na našepjach
Tam žalošcžicž ja šapocžach.
Duž šlyšchach kšerluschč wu-
[špěwacž,
A dom cžyžch, rěku pschepłowacž,
— Dom njepšhincžech.

A rano wokoł' džěšacžich
Mje štajichu pschěd wojerškich,
Wotprošhycž dyrbjach kóždemu,
Tež wot nich doštacž šwoju
[mšdu.
— Ša cžělanje.

We nožy šu mje popadli,
Wšchoh' mokreho mje wotwjedli
Š tej' wody wulšeneho
Dom t wyschšchemu ša jateho.
— Kónž šo mnu je.

Kiž moji towaršchojo šcže,
Dženš pošlenjoh' mje widžicže.
Tón paštyrcžk bé mi nacžinik,
Šoh' špěwčžk mje wšcheho šablašnik,
— Tón jeho špěwčžk.

D Božo, Anježe njebjesči,
Ššej moju duštku t šebi wšmi,
Šaj wšmi mje wbohoh' do njebjěš,
Ša wěcžny twój — a ty mój Anješ.
— Špomni na mnje, špomni!

To wšchal jemu i wutrobu popšchejemy a cžinimy šebi wšchitžy dobru nadžiju, šo je šo jemu wbohemu wšcho i Woha doštało, ale cžzemy šebi pódla wšchitžy šami se wšcheho, šchtož je jeho podeschčo, tule wucžbu wšacž:

Šswět ma husto džiwné myšle,
Wóh pať spochi dobre myšle.

Prošcže a wam budže date.

Pšhes žyle lécžo běšche dešcžcžkojny cžas, hacž runje běchu šo wšchitžy na cžopke šlónčžko po došhej, krulej šymje wješelili. Šhudži, kšori a šłabi, ratar, wšchitžy běchu šebi žadali, šo by rjane lécžo pschischčo a nětko bé lécžo pschischčo — ale niž tajke, kajež by jim witane bylo; — porědko rjany, jašny džěń, hewal bješ pschěštacžža pať dešcžcžit pať mrocžne njebjó. Ššynowe žně tu běchu a trawa wotšhycžena na kufach ležesche a hdyž běšche pschi šamym šucha, nowy dešcžcžik pschincžde a ludžo běchu šo šašo podarmo prózowali. Tež žitnym žnjam i bojošcžku napšchecžžimo hladachu a běchu w wulkej starošcži.

W tutym lécže pschincžechu někosi na pucžowanju do Tirolškeje a wostachu někotre dny w malej wješzy. Duž widžachu jedyn džěń, šo šo we wšchěch domach na šwjedžen hótujaj, šo wěnzny a pletwy wija. Duž šo stareje macžerki woprašchachu, kotraž tež šwój wěncžk wješche: „Še dha jutšje šwjaty džěń?“ (Wšy šo džiwacž njemóžemy, šo šo tak prašchachu, pschetož woni běchu ewangeližny a teho dla wjedžecž njemóžachu, hacž katošlyžy tamneje krajiny šnano džěń jeneho šwjateho šwjecžža abo šchto?)

Ta stara macžerka wotmolwi: „Tajki prawny šwjaty džěń wšchal njeje, ale woni cžzedža se wšchěch wšow prošhycž hičž bratra Klawšcha, šo bychmy rjeničhe wjedro doštali.“

A woprawdže na druhi džěń hibasche šo wulki cžah i žyrtwoje won, wšchitžy běchu w njedželškej pschneje drašcže — přědku džecžy i kšorhojemi a kšizžemi, potom mužojo a žony; se wšchěch bokow

Bo lud t temu czahej pschida, tak so bē czaſ dołhi, hdyž ſo horje t tej hōrzy wijsche, hdyž kapalka ſwjateho Klawscha ſtejsche. Jeho koſcze bēchu psched wołtarjom wustajene. Tam ſo wſchelake modlitwy wuſpewachu w tej nadziji, ſo može ſwjaty Klawſch druge wjedro pōſlacz. „Swjaty Klawſch je ſwoju wēz hubjenje czinił“, nēkotre dny po tym nēchtō t towařtwa praji, dofelž ſo pschezo a pschezo ſaſo deſchczik džeſche. A wōn bēſche ſwoju wēz wopravdže hubjenje czinił, ale možeſche dha wōn ju lēpie czinicž. Hdy by tamny lud, radſcho hacž t ſwjatemu Klawſchej czehnje, ſo ſtupił psched ſwojeho Boha — by wōn wēcže lēpſcheho naſhonjenja czinił. Ale hdyž chze lud t mormym koſczam hieč a na nje ſwoje modlitwy ſtožowacz, t wotkal chze pomoz pschincž? Za ſebi myſlu, hdyž by tamny Klawſch tamny czaſ widzał był, by wōn tež prajił: „Niz te mni! Je jedyn Bōh a jedyn brēdnik bjes Bohom a cžłowjekami, cžłowjek Jeſuſ Chryſtuſ, naſch ſbōžnik! Jenož ſchtōž ſo t njemu woła, budže wuſtlyſchany!“

Za prajicž njemožu, w kotrym lēcže ſu tamni Tirolſzy t ſwojemu ſwjatemu czaſnyli, ſo bychu jeho wo lēpſche wjedro proſyli — ale ja ſebi myſlu, wy budžecže wſchitzy prajicž: tajke wjedro ſmy koſche lēto runje pola naſ mēli. Haj to bēſche hubjene a ſrudne lēcžo, deſchcža mējachmy hacž do byteje wole doſcž a tola pschezo je ſchērych njebjeſ kapasche. A nadzija khudych bu ſanicžena; bērny ſo njeradžichu, nēkotrny t bojocžu a ſe ſtarocžu ſymſtemu czaſej napschecžimo džeſche. A wopravdže ſo ſda, kaž by njechało žane tajke dobre lēto wjazy pschincž, wo kotrychž naſchi wōtzojo pomjedaja. A ſchto dha naſdji ludžo prajachu w tych hubjenych lētach? Najwjazy jich morkotaſche abo žałoſcjesche, kaž by jich njeſaſlužene njeſbože potrjehilo, druſy mudrowachu, na cžim to leži. To wſchelakim pschypadam winu dawachu a na to njemyſlachu, ſchtož je wopravdže wina teho, ſo je tał pschicžko. Wōn je hubjeny czaſ — ſo huſto praji, ale wopraſcheja dha ſo tež cžłowjekajo: ſmy dha tež my dobri w tym hubjenym czaſu. Wſchudžom druhdže ludžo po radu bēža w nuſy, kaž tamni Tirolſzy t mormemu ſwjatemu — to ſo na ſwōj roſom, na knihi naſhonjenych ſpuſchcžeja — ale tam njechadža po pomoz hieč, t wotkal može jenož pschincž. Naſch lud dyrbi ſaſo ſo wobrocžicž t temu žiwemu Bohu a jeho nutrneje proſhcz; pschetož wot njeho ſameho pschincžde wſchitko radjenje; wōn djerži žly ſwēt w ſwojej ruzy je wſchēmi dobrymi a ſlymi mozami. Rogate rēka naſcha dženſniſcha njedžela, to je pschežene: proſchcže. Wot tuteje njedžele ſo na pschiklad w Sakskej zyrkwi woſebita modlitwa ſa ſywy wonkach na polach do zyrkwineje modlitwy wobſantnje. Hdy by tola ta njedžela była wopravdžita njedžela rogate, hdyž ſo naſch lud ſjednoci a t ſwojemu Bohu ſo pschibliži w nutrneje modlitwe: „My ſmy ſhrēſchili a poſhilimy ſo pod twoju mōznu ruku. Budž nam hnadny! Wſchitko cžaka na tebe, ſo by, Knježe, nam jēdž dał. Hdyž ty nam dawach, ſbēramy my; hdyž ty ſwoju ruku wotewriſch, dha budžemy t dobrym naſhczeni; pschetož ty cžiniſch, ſo trawa ſa ſkōt roſcže a žito ludžom t wužitku, ſo by khlēb je ſemje wuwjedł“ — haj hdyž by naſch lud tał ſo modlicž chzył, dha može teho wēſty byč, ſo tōn Knjeſ ſwoju ruku wotewri a ſo budže naſche ſly je ſlōncžnym ſwētkom a t deſchczikom w prawym czaſu žohnowacz; pschetož wōn je bliſto wſchitkim, kiž ſo t njemu wołaju, wſchitkim, kiž ſo wopravdže t njemu wołaju. Wōn cžini po woli tych, kiž ſo jeho boja, a ſlyſchi jich wołanje a pomha jim.

Wy budžecže ſnano prajicž, lubi Šerbjo, to ſmy tola pschezo czinili, my ſmy njedželu te miſchi ſchli a ſo modlili, kaž ſo ſchēſczijanam ſaleži. Š radoſcžu wſchaf može ſo wuſnacž: Šerbja hiſchcže ſwojeho Boha pytaju a ſo t njemu modla — ale tola ruku na wutrobu položmy: njeje ta ſwjeřſchnocž a položcžnocž, kotraž nimale wſchitkim w naſchim czaſu pschiwijuje, tež naſ ſapſchimnyła. Tōn psalmiſta praji, ſo je tōn Knjeſ bliſto tym, kiž ſo wopravdže t njemu wołaju. Naſcha modlitwa dyrbi ſo t wutrobu ſtacž, ſo by tež Božu wutrobu ſebi dobyła a jeho ſmilnoſcž ſo t nam pschihiliła. Hdyž tał njedželu do lubych Božich domow w naſchich Šerbach hladamy, widžimy je połne ſemſcheryow, ale hdy bychmy ſo praſcheli, tał wjele dha je wopravdže nutrych, kiž ſmēja žohnowanje wot ſwojeje modlitwy w Božim domje, njeby jich tał wjele woſtało. Wo mužu ſo nam powjeda, kotryž, kaž huſto bēſche ſo po ſwojej myſli nutrneje modlił, worjecz do ſchtlē položti, ſo by wjedzał, tał huſto je ſo modlił. Taſo mējeſche wjele worjeczow hromadže a bēſche ſam na to hordy, wōn hłōſ wuſtlyſcha, ſo dyrbi te worjечи ſwocžinjecz, ſo by wjedzał, tał huſto je ſo nutrneje modlił a ſo jeho modlitwa

Bohu ſpodobała. Wōn wocžinjēſche te worjечи a bjes nimi jenicžki namaka, kotrehož jadro bēſche hiſchcže na položu dobre; te druge bēchu wſchitke czerwe a czerne. To naſ wucži, ſo njeſmēmny Bohu winu dawacz, hdyž naſche modlitwy hnydom nje-wuſtlyſchi — ale ſebi ſamym, ſo ſo prawje modlili njeſmym. Š zylej wutrobu ſwoje połne domērienje w Jeſuſu Chryſtuſu na Boha ſtajiwſchi dyrbimy jeho proſhcz, ſo by žohnujo ſwoju ruku wysche naſchich ſahonow djeržal a ſo radžicž dał ſkutkej naſchich rukow — potom budže tōn Knjeſ ſaſo dobre lēta dacž a my budžemy khwalicž a ſpewacz mōž t psalmiſtom: „Ty krōnuješ to lēto t twojej dobrocžiwocžu a twoje ſtopy kapaju t tucžnoſcžu. Doły ſu je žitom pschifryte, ſo ludžo ſo ſraduja a ſpewaju. Naſche kuty ſu połne a wudawaju jene po druhim, ſchtož t žiwnoſcži ſluži, ſo žana ſchoda, ani tradanje, ani ſkōržba na naſchich haſbach njeje. Derje temu ludu, kotremuž ſo tał dže; haj derje temu ludu, kotrehož tōn Knjeſ jeho Bōh je.“ Njech ſo na naſchim lubym ſerbfkim ludu dopjelni: „Prōſtwa praweho wjele ſamože, hdyž ſprawna je.“

Roſhlad w naſchim czaſu.

Khēzor a khēzorka ſtaj ſandženy tydžen w Šchczeczinje poblytoj a ſo tam t wulkimi czełczemi pschijałoj. Wlyſchczate parady, wobhladowanje kōdžniſtwa a jēdžow kaž rēczow połne hoſcziny wupjelnichu tōn czaſ, na cžož ſo khēzorka ſaſo do Potsdama wrōcži, khēzor pał do Danziga dale jēwſchi ſo tam t podomnej ſwjatocžnoſcžu pomita.

Khēzorſtowany kanzler, hrabja Caprivi, ſo tele dny t Karlowych Warow (Karlsbad) ſaſo do Barlina a — ſchtož je wažniſche — tež do ſaſtojniſtwa wrōcži. Jeho ſtrowocž je jara dobra; wo tym ſo wjazy njerēcži, ſo je ſlužby ſtupi.

Wjerch Bismarkowy ſyn, hrabja Herbert Bismark, je ſo t awſtriſkej hrabinku Margaretu Hoſoſež ſlubil, t cžemuž je jimaj tež nēmſki khēzor ſbože pschaf. Mōžno, ſo Herbert Bismark ſaſo do ſlužby nēmſkeho khēzorſtwa ſtupi. Wōn je t temu hotowy, je-li ſo khēzor a jeho nan wjerch Bismark ſo ſjednataj.

Pschicžehnjene pōlſkich dželaczerjow t ruſkeje Pōlſkeje do nawjecžorneje Pruiſkeje je, kaž Šchleſynſke nowiny piſaju, lētko jara wulke. Dofelž ſu ſo tucži ruſy dželaczerjo jara ſhmani a dželawi wopokaſali, ſo woni wot wulkich kublerjow rad pschijimaju. W poſlednich dnjach pschijēdžechu žyle cžrjōdy, ſo bychu woſebje w Marienburgſkej a Dirſchauſkej dolinje dželko doſtali.

W Awſtriſkej dyrbja ſo bōrſy nowe pjenjeſy ſawjeſcž. Na mēſto ſchēſnaka krōna ſtupi, kotraž ſo do 100 hellerow (pjenjeſtow) dželti. Škote pjenjeſy ſo po 10 a 20 krōnach wudžēłaja. Naj-wjeřſchi czaſ wſchaf je t temu, pschetož dotalne awſtriſke pjenjeſy ſu wopravdže, kaž Nēmž praji, „Schund“. Mōžeſch tam dybſaf połny krajzarjow a liſtnu toſchu połnu papjerow mēcz, a tola khudy khadla byč.

W Sprejczanſkim duchownym ſaſtojniſtwje je ſo pschemējenje ſtało. Ša noweho ſararja bu mjenujzy t. ſarſki wifar Malink t Rhołma poſtajeny. Dotalny Sprejczanſki ſarſki wifar Breugſt mējeſche ſo jako ſarſki ſaſtupnik do Rhołma pschēhlicž, je ſo pał ſpocžatł tuteho mēbaza — Bohužel je ſobuwjacžom wſchelakich ſaſtojniſkich pjenjeſow — ſhubil, hdy? njemē ničto.

Samolwity redaktor naſcheho kopjenka, t. ſarar dr. Sella-Kriebjanſki, je ſo t poſhlnjenju ſwojeje jara braſchneje ſtrowocže na wōſom njedžel do kupjelow podal. Bōh tōn Knjeſ baj jemu tam namakacz, ſchtož pyta!

Cžitaj w ſwojej bibliji!

Cžeho dla tał wjele ſchēſczijanow tał ſrudnych, ſo mōhlo jich pjerto t ſemi cžischczecz, wokoło khodži? Cžeho dla? — Woni duchowneje zyrby nimaju. Pschetož my ſmy kaž male džecži; bjes naſchēdneje zyrby t Božeho ſłowa ſmy my kaž džecži bjes macžerneho mlōka.

Za ſnaju wjele ludži, kiž ſo kōždy džen rady modla, ale t bibliju pola nich ſrudnje ſteji; — woni ju ſnano njedželu popołdnju do ruki woſmu a do njeje pohladnu, ale potom — potom ſapocžnu nngacz a bōrſy ſmorcža.

Modlicž dyrbiſch ſo wſchēdnje a rady, ale ja njewērju, ſo može modlenie prawe modlenie byč bjes Božeho ſłowa. Za mōžu ſo hałke prawje modlicž, hdyž ſebi na jene tych ſlubjenjow teho Knjeſa pomyſlu. Hdyž my w ſwjatym piſmje cžitam, hałke tał prawje ſacžujemy, ſchto nam pobrachuje; my pōſnajemy,

šhto dyrbjeli byč a mčž a hlób a lačnosť nam po tym pščinđže.

Biblija a modlitwa, modlitwa a biblija — tej dvě naš do přédka pščinješetej. S jenyum šamym pať njeđže. Sta a tawšynty ščješčžijanow šu se šwojim čžolmikom šwojeho šnutštowneho žiwjenja dženska hišče na tym šamym blecžku, hđžež bčhu pšched džepacž, dwazyčzi, šfizyčzi lětami. Šene teju dweju jim pobračuje.

Mašči wótzojo bčhu šnacži w šwojej bibliji; wo druge wězy šo mjenje hacž my štarachu; teho dla bčhu jim tež druge duchowne mozy date. My ša wščem bčhamy, do wščěch nowinow nōš tyšamy, šo byčmy tola tež ju wščitko šhonili, ščtož je šo hđže štało. Ale ta kniha, w kotrejž je nam pucž k šbožu ša čžaš a wěčnosť pokasany, leži w dobrej jštwi abo bješ džěčžazyimi škulškim knižemi.

Bibliju jenož pščecžitacž, to šamo wjele njepomha. Ale w šwojatym pišnje pytačž, kěđžbowacž na Bože šłowo, šebi šwědcženja Bože bliže wobhladacž. Šusto ludžo praja, šo jim to wjazy wužitka pščinješe, hdyž w natwarjazych knihach čžitaja, abo přėdowanje šlyšča, hacž hdyž w bibliji čžitaja. To pať wot teho pščinđže, šo woni njepytaju w šwojatym pišnje.

My wěmy, šo šu w morju krašne parole a šo čži, kiž šo podnurjeja, je horje pščinješu. Ale ščtož by čžyl wodu wotčžerpacž, ani parole namakať njeby. Šodaj šo se špravnej modlitwu nuts do šwojateho pišma, a ty budžěš namakačž, ščtož tebye bohateho, wješekeho a šbōžneho čžini.

Wyšoki ščěrlušč Salomonowy w šerbškich ščěrluščach

3

Štaw 1, 3.

Běšče šón, šo škilik šy šo ke mni?
Šo šebi kral wyšoki
Nišku džowku wušwoli? —
Wutroba šo hori we mni,
Šo mašč tajku luboščž ke mni,
Džakny ščěrlušč špěwam čži!

Twoja hnada myšle pščecročuje!
Do njeje šo ponurju,
Bješčoncžnje ju woptuju;
Dušča ščěr'šče šanoščuje,
Twoje dary wopomnjuje;
S nimi pščišč njewještu.

K nohomaj čži š horžym požadanjom
Ležach wulžy šrudžena;
Ale hlaj! duž šbēhnjena
S nawoženškim pokhwatanjom,
S najhoržiščim lubowanjom
K tebi nuts buch wjedžena.

Wščitke šhubichu šo dalokošče,
Wot semje buch šbēhnjena
A we duchu štorhnjena
Tam do krašnej' wyšokošče,
Hđžež wot tebye do wěčnosťče
Njebudu wjaz' džěšena.

Wěčny kralo! š wulkej wščehomožu
Twoja ruka bješčoncžna
Wščitke šwěty wobpšchima —
D, ja wocži wotwobrocžu,
Šo mje myšle njewopusččža
Tajkeje dla lubošče.

Šherubimy wščitžy pščikrywaju,
Hdyž wón š nimi rěččěč čže,
Woblicžo šej pokornje;
Mje pať štajnje našyčžuja
Šeho šłowa, wužorkuja
Měšta šuda šmilenje.

Štupi dele wón — da mi šo šbēhnyčž? —

Ša jo prajicž njemōžu —
Ššrjedža w luthym šlyščženju
Šhwatach wščitkeho šo šwinyčž
A šo jemu na klin šhnyčž,
Ššrěbacž radoščž njebještu.

Šuzy položich do jeho ranow,
Šłowu jemu k wutrobje —
Do šo čžahnyč šbōžnosťče.
Njepomnich wjaz' poplakanjow,
Mějach na doščž troščtowanjow,
Šijach lōščty njebješte.

Šlajčžel! paštyčka na Božim trōnje —
Šošym to, ščtož šamōže! —
Džowka k njeby postanje,
K Božemu šo šwětku šbēhne,
Šydli pšči tym jeičžkim šhnyje,
Šiž wščem šwětam roščaje.

Šłowo jeneho džěšča.

Bur Mertyn šwoju rolu džěšče, a jeho najštaršči šhny konjom wodžěšče; tōn bōlcžez bōršy teju konjom pohonjowašče, bōršy ša woteščku ščže, bōršy ščud pošbēže, bōršy šo ša wrōnami a ščtōrzami wohladny, kotrejž do kōždeje noweje wlože bēžachu, šo bychu te brucžki a wacžki ššbēraše. Ma dobo to džěčžo žyku šhwiłu šmērom pōdla dže, potom pať wōtšje šawōla, wo čžimž bē runje myšlišo: „Čžernje a wōšty dyrbi čži ta rola njěščž!“

Šan žaneho šłowčžka na to njewotmolwi, ale šnutštownje šo wón šastrōži, a wón šo na wščitke te čžěke nakladžene žnjēšče wōšy dopomni, kotrejž hižo bčhu šo wot wjele lēt šem do jeho brōžnjow wōšyše; wón šebi dženska přēni kōčž na to pomyšli, kať dobrocžiwny a ščjedriwy tola Bōh je, šo je wón na jeho roli kať mašo čžernjam a wōštam roščž dať, wón na to myšli, šo je šo wón po prawom ša wščo to žohnowanje mašo džakowať; — wot dženkniščeho pať dyrbi hinať byčž. Tam pōdla je wōšrēdč, kotryž šhoremu robocžanej šlyšča, tōn čže wón lētša šobu šworacž a wōšyčž. Čžernje a wōšty tam njedyrbja wjazy roščž, kať dołho hacž je wón žiwny, bur Mertyn. Šať je šebi tehdy na šwojej roli pščemyšliť, kať je šebi šłowo Bože š erta šwojeho džěšča wukladč! Še wón to šamo prawje wuložič, luby čžitarjo?

—M—

K wopomnjenju ša wopitžow.

Ščtož čže wodže wobaracž, dyrbi žōrka šatyšacž.

Džělo a šđeržliwōščž stej najlěpščeje lēšarjeje, přēni powjetščuje apetit (čžini prawje wōdneho), drugi wobara pšched njepōžčiwōščžu. Ššči přēnej ščkleny liščka, pšči drugeje šaw, a pšči ščecžej šwinjo, praji japaňške pščišłowo.

Šiž wjazy šo w šhanje tepi, hacž w morju.

Šajki čžłowjek je, špōšnajěšč na trojakim; k přēnjemu: roš-hnēwaj jeho; k drugemu: wopoj jeho; k ščecžemu: džěl š nim šerbštwo.

Rogate.

Njebžela	4. Mōjš. 6, 22—27.	Ššalm 116.
Šōndžela	Šan. 3, 1—15.	Rom. 11, 33—36.
Wutora	Šap. šł. 4, 1—22.	Ššalm 104.
Ššrjedža	Šap. šł. 4, 23—47.	Šaf. 1, 1—15.
Ščtwōrtk	Šap. šł. 5, 1—16.	Šaf. 1, 16—27.
Šžat	Šap. šł. 5, 17—42.	Šaf. 2.
Ššobota	Šap. šł. 6, 1—15.	Šaf. 3.

„Šombaj Bōh“ je wot nētka niz jenož pola knješow duchownych, ale tež we wščěch pšchedawarňjach „Ššerb. Nowin“ na wšach a w Budyščinje doštačž. Ma ščtwōrcž lēta pšlacžki wón 40 np., jenotliwe čžiščla šo po 4 np. pšchedawaju.